

ELÇİLİ TEVCAMBERİMİZİN HAYATI 2

En Güvenilir İnsan

Orhan SEZGİN

SEVGİLİ PEYGAMBERİMİZİN HAYATI

EN GÜVENİLİR İNSAN

Orhan SEZGİN

EN GÜVENİLİR İNSAN

Yazan
Orhan SEZGİN

Resimleyen
Logistic ART Sanat Destek Evi

EN GÜVENİLİR İNSAN
Sevgili Peygamberimizin Hayatı

-3-

Copyright © Mustu Yayınları, 2006

*Bu kitaptaki metin ve resimlerin, tamamının ya da bir kısmının, kitabı yayımlayan şirketin
önceden yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör
Osman KAPLAN

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Akademik İnceleme
Muhittin KÜÇÜK, Dr. F. Muharrem YILDIZ

Resimleyen
Logistic ART Sanat Destek Evi

Mizanpaj
Hasan AYDIN

Kapak
İsmail ABAY

ISBN
975-6031-32-8

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası / İZMİR Tel: (0232) 252 20 96
Mart 2006

Genel Dağıtım
Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım
Alayköşkü Cad. Nu.: 12 Çağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 519 39 33 Faks: (0212) 519 39 01

Muştu Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak Nu.: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.mustu.com

İÇİNDEKİLER

KUTLU ANNENİN SON ANLARI

1

DEDESİNİN GÖZ BEBEĞİ

6

EBU TALİB'LE GEÇEN YILLAR

10

RAHİP BAHİRA'NIN GÖRDÜKLERİ

14

18

ŞAM'A İKİNCİ YOLCULUK

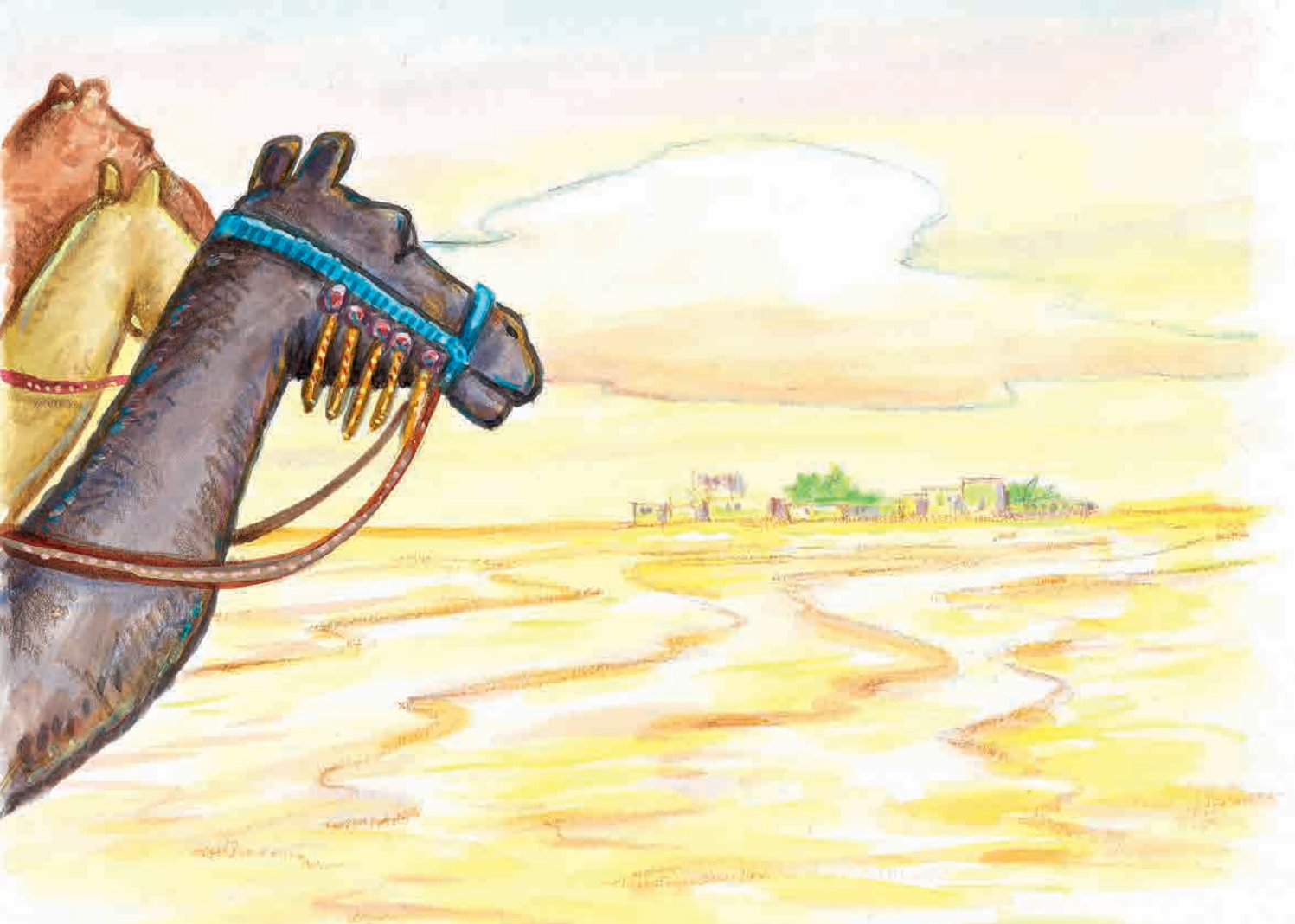
24

PEYGAMBERİMİZİN EVLİLİĞİ

26

HAZRETİ ALİ PEYGEMBERİMİZİN YANINDA

KUTLU ANNENİN SON ANLARI

Peygamber Efendimiz altı yaşına gelmişti. Âmine annemiz, kocası Abdullah'ın kabrini ziyaret etmek istedi. Abdullah'ın kabri Medine'de, dayılarının köyündeydi. Bu düşünceyle yanına hizmetçisi Ümmü Eymen ve oğlu Nur'i alarak yola çıktı. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Medine'ye

vardılar. Abdullah'ın kabrinin başında Âmine, uzun uzun ağladı. O anda Peygamberimiz de ilk defa yetimliği hissederek ağlıyordu. Bu gözyaşları, Abdullah'ın kabrini ıslattı.

Sevgili Peygamberimiz, bu köyde yüzmeyi öğrendi. Yaşlılarıyla birlikte güzel vakit geçirdi. Burada bir süre

kaldıktan sonra Mekke'ye dönmek üzere yola çıktılar.

Hem hava çok sıcak hem de yol çok uzundu. Bir ara Âmine hastalandı ve hastalığının şiddeti giderek arttı. Bu şekilde yola devam edemezlerdi. Orada durup Âmine annemizin biraz iyileşmesini beklediler. Bu sırada Ümmü Eymen, Âmine annemize içecek bir şeyler getirdi. Fakat ara-

dan geçen zamanda o daha da kötüleşti. Başı, Efendiler Efendisinin dizlerinin üzerindeydi. Peygamber Efendimiz gözyaşlarını durduramıyor, sürekli:

– Nasılsın anneciğim, diye soruyordu.

Bu manzara karşısında Âmine'nin yüreği yandı. Oğlunu teselli etmeye çalıştı. En son olarak ona:

– Ey babası yüz deve ödenerek kurban olmaktan kurtulan kişinin oğlu! Eğer rüyamda gördüklerim doğru ise Allah, seni peygamber olarak görevlendirecektir. Yüce Allah seni putlara tapmaktan koruyacaktır.

Her yaşayan ölür, her yeni eskir. Ben de öleceğim. Ama insanlar beni asla unutmayacak. Çünkü arkamda senin gibi hayırlı bir evlât bırakıyorum.

Bunlar onun son sözleriydi. Başî Efendimizin dizi üzerinde iken bu

dünyaya gözlerini yumdu, gitti. Artık Kâinatın Efendisi hem anadan öksüz hem babadan yetimdi. Efendiler Efendisine bu zamana kadar babasızlığını hissettirmemeye çalışan kutlu anne de artık yoktu. Biricik Peygamberimizin yanaklarından peş

peşe yaşlar dökülüyordu. Sanki O'nunla birlikte bütün kâinat da ağlıyordu. Bu arada Ümmü Eymen küçük yavrunun üzülmemesi için elinden geleni yapıyordu.

Çevredeki insanların yardımıyla bir mezar kazdılar. Âmine annemizi

kabrine yerleştirdikten sonra Ümmü Eymen, Nur'i Mekke'ye getirdi. Yolda gelirken sürekli O'nu teselli etmeye, annesinin yokluğunu hissettirmemeye çalıştı. O'nu dedesine

teslim ederek yolda olanları anlattı. Gelini Âmine'nin vefatına Abdulmuttalib de çok üzüldü. Biricik torununun küçücük bir çocukken yaşadıkları onu da ağlatmıştı.

DEDESİNİN GÖZ BEBEĞİ

Nur Muhammed (Aleyhisselâm), bundan böyle dedesiyle yaşayacaktı. Abdulmuttalib, Mekke'nin en şerefli insanlarından biriydi. Fakirleri doyurmayı sever, komşularına iyi davranırdı. Diğer cahil Araplar gibi faiz vermez ve almazdı. Ayrıca Allah'a inanırdı.

Önce oğlunu, ardından da gelini ni kaybedince torununu yanından ayırmaz oldu. Nereye gitse O'nu yanında götürüyordu. Mekke'nin ileri gelenleriyle yaptığı toplantılara O'nu da sokuyordu. Hatta bazen torunun fikrini sorup ona göre karar aldığı bile oluyordu. Efendiler Efendisi, son derece ağırbaşlı olduğundan dedesinin gittiği her yere gidebiliyordu. Dede ile torun, sadece bir defa ayrı kaldılar. O da Abdulmuttalib'in Yemen tarafında bir valiyi tebrik etmeye gittiği zaman oldu.

Yanına gidilen vali Hristiyan'dı. Valilik görevine yeni atanmıştı. Bu yüzden hemen her gün kalabalık insan grupları onu tebrik etmeye geliyordu.

Tebrik sırası Abdulmuttalib ve yanındakilere gelmişti. Onlar da valinin yanına varıp Mekke'den geldiklerini söyleyince, vali onlarla yakından ilgilenmeye başladı. Hatta bir akşam Abdulmuttalib'le sohbet ederlerken aralarında şöyle bir konuşma geçti:

– Kutsal kitaplarda okuduğuma göre son peygamber sizin oralardan çıkacak. Bu günlerde onun gelmiş olma ihtimali var.

Abdulmuttalib:

– Kitaplarınızda onunla ilgili ne gibi işaretler var, diye sordu.

Yemen valisi:

– Dur anlatayım, dedi ve devam etti. O, doğmadan önce babası vefat edecek. Çocukluğu döneminde de annesi vefat edecek. Böylece O, dedesiyle beraber yaşamaya başlayacak. Dedesi de vefat edince amcası onu himayesine alacak. Ayrıca sırtında peygamberlik mührü olacak.

Heyecandan donup kalmış olan Abdulmuttalib:

– Bunların hepsi kutsal kitaplarınızda var öyle mi, dedi.

– Var elbette. O'nun getireceği din bütün dünyaya yayılacak. Kavmi, O'nu Medine'ye hicret etmek zorun da bırakacak. Bir de Yahudiler,

O'nun düşmanı olacak. Eğer geldiğin yerde böyle bir çocuk varsa O'nu Yahudilerden korumalısın. Ve eğer tahminlerim beni yanıltmıyorsa o çocukla senin bir ilgin olmalı.

– Vallahi anlattığın özelliklerin hepsi kendisinde bulunan bir çocuk var. O, benim torunumdur. Babası, o doğmadan önce, annesi ise daha

yeni vefat etti. Üstelik O'nun sırtında mühür gibi bir şey de var.

– Bak Mekke'nin reisi. Bu habere çok sevindim. O çocuğa çok iyi bak ve onu Yahudilerden koru. O, ileride çok büyük işler yapacak.

Bu konuşmadan birkaç gün sonra Mekke'ye dönen dede, hasretle torununa sarıldı. O'nu doyasıya

kokladı, öptü. Aradan geçen bir ayda O'nu ne çok özlemişti. Bu yaşadıklarından sonra O'nunla ilgili her şeye daha bir özen gösterir oldu.

Fakat ne var ki Abdulmuttalib yaşlı biriydi. Hastalanıp da yatağa düşünce aklına takılan tek şey oldu: Biricik torunu, Kâinatın Efendisi ne olacaktı? Kendisinden sonra O'na kim bakacaktı? Bu düşünceyle yatıp kalkıyordu. Sonunda çocuklarını tek tek zihninden geçirdi. Biraz fakir olsa da oğulları içinde Ebu Talib torununu emanet etmek için en uygun kişiydi.

Vakit kaybetmeden çocuklarını

yanına çağırdı. Artık dakikalarının sayılı olduğunu hissediyordu. Vefatından sonra Nur Muhammed'i kimin himaye edeceğini açıklayacaktı. Çocuklarına bazı tavsiyelerde bulunduktan sonra Ebu Talip'e:

– Ben ölünce Muhammed'i sen yanına alacaksın. O'nu kendi çocuklarından asla ayırmayacaksın. O'na yetimliğini hissettirmeyeceksin. Ne olursa olsun O'na her zaman yardım edeceksin. Bana bu konuda söz verirmisin, dedi.

– Elbette babacığım. Sen şimdi böyle ölecekmişsin gibi konuşma. Muhammed'i ben elbette en güzel şekilde himaye ederim.

– İyi öyleyse, artık gönlüm rahat.

Bu konuşmanın üzerinden çok geçmeden dede Abdulmuttalib vefat etti. Efendiler Efendisi, en sevdiği insanları sırayla kaybetmenin acısını yaşıyordu. Doğmadan önce babası, sonra annesi, şimdi de dedesi. Dedesi öldüğünde O'nu amcası teselli etti. Çok hüznüldü. Mübarek gözyaşları yanaklarından damla damla akıyordu.

EBU TALİB'LE GEÇEN YILLAR

Sevgili Peygamberimiz, amcasıyla birlikte yaşamaya başladığında sekiz yaşındaydı. O dönemde zengin olmayan insanların toplumda söz hakkı yoktu. Fakat Ebu Talib fakir olmasına rağmen Mekke'de en çok saygı duyulan insanlardan biriydi.

Ebu Talib'in ailesi çok kalabalıktı. Birkaç devesinden başka malı yoktu. Ebu Talip ve eşi Fatıma Hatun, Peygamber Efendimiz olmadan asla sofrada

da yemeğe başlamıyorlardı. Onu, kendi çocuklarından daha fazla sevip kolluyorlardı. Hatta bir gün sofrada Efendimizin olmadığını gören amcası:

– Muhammed nerede? O'nu hemen çağırın gelsin, diyerek kimseyi yemeğe başlatmamıştı.

Çünkü Kâinatın Efendisinin oturduğu sofradan kimse aç kalkmıyordu. Bu durum, Peygamber Efendimizin, Allah'ın izniyle ileride göstereceği be-

reket mucizesinin bir işaretinden başka bir şey değildi.

Bir ara Mekke'de aşırı sıcak oldu. Sıcaklarla birlikte kıtlık yaşanmaya başladı. Bunun üzerine Peygamberimizin amcası Ebu Talib'e gelen Mekkeliler:

– Ey Ebu Talib! Bu sıcaktan ve kuraktan dolayı hayvanlarımız ölmeye başladı. Çocuklarımız ise gündengüne zayıflıyor. Büyüğümüz olarak bir yağmur duasına çıksan olmaz mı, dediler.

Teklifi olumlu karşılayan Ebu Talib, yanına Peygamber Efendimizi alarak Kâbe'ye gitti. Yeğenin evine getirdiği berekete şahit olan Ebu Talip, O'nun Mekke'ye de bereket getireceğini tahmin etmişti. Ellerini açıp yağmur yağdırması için Yüce Allah'a yalvarmaya başladı. O sırada Kâinatın Efendisi, Kâbe'nin örtüsüne sarılmış ve şahadet parmağını yukarı kaldırmıştı. Az sonra öyle bir yağmur yağdı ki insanlar evlerine zor kaçtılar. Ebu Talib tahmininde yanılmamış,

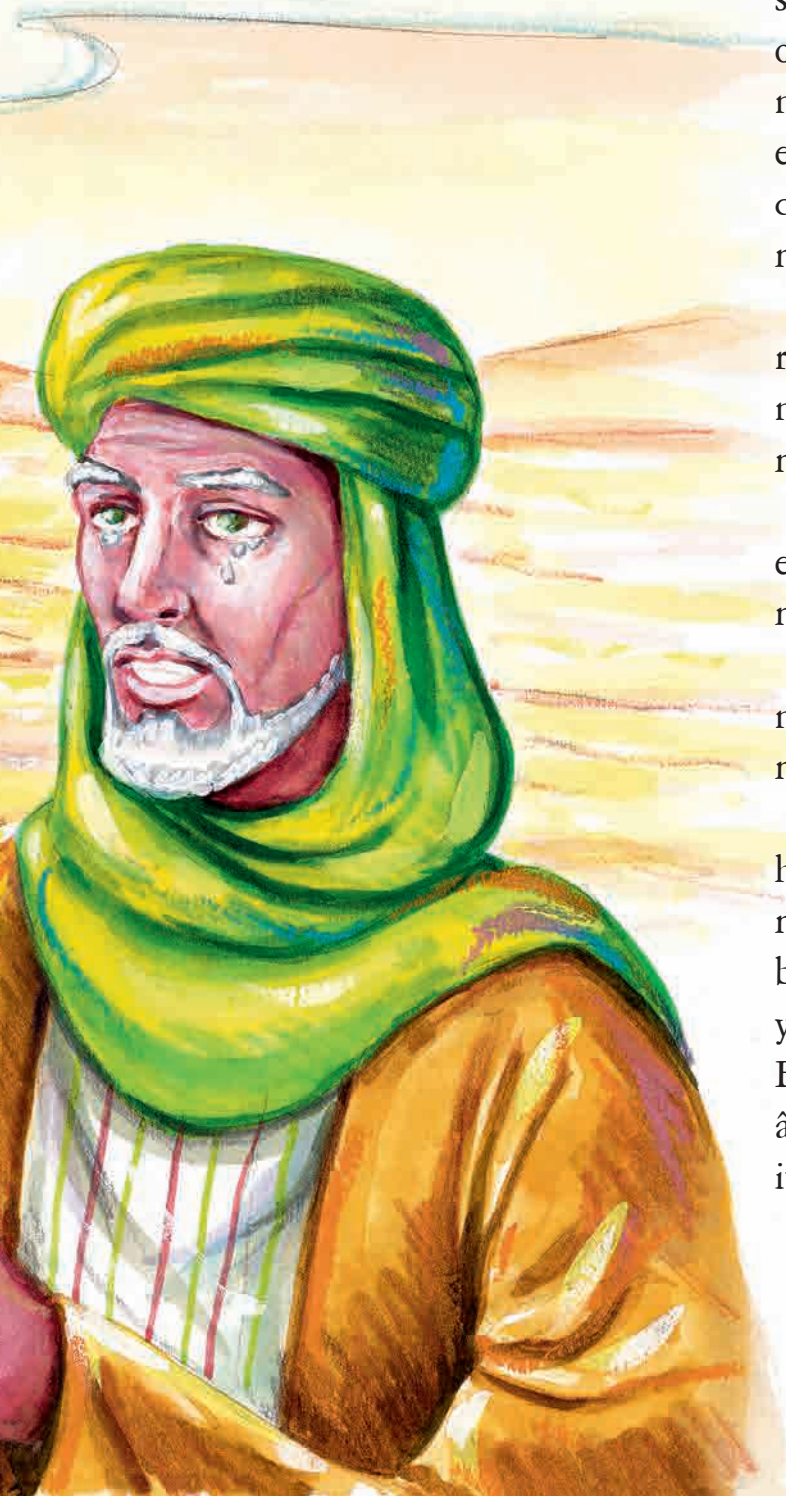
henüz dua bitmeden bardaktan boşalır gibi yağmur yağmaya başlamıştı.

Efendiler Efendisinin on yaşına geldiği günlerdi. Peygamberimiz, amcasının geçim derdini hafifletmek için onun koyunlarını gütmek istedi. Böylece çobana para veremeyceklerdi. Ebu Talib bu fikre ne kadar karşı çıktıysa da Efendimiz onu ikna etti. Fakat bu kez Ebu Talib'in eşi Fatma Hatun, Peygamberimizin çobanlık yapmasını kabul etmedi. Ama Sevgili Peygamberimiz onu da ikna etmeyi başardı.

Günler bu şekilde ilerlerken Kâinatın Sultanı on iki yaşına gelmişti. Nur saçan bir yüzü vardı. Büyük insanlar gibi ağırbaşlıydı. Arkadaşları oyun, oyuncak peşindeyken O sürekli etrafını gözlemliyor, kâinatın yüce yaratıcısını düşünüyordu.

Ebu Talib, geçim sıkıntısı sebebiyle o günlerde Şam'a gidecek ticaret kervanına katılmayı düşünmüştü. Belki bu ticaret sayesinde eline geçecek parayla evinin geçimini biraz ra-

hatlatabilirdi. Ancak bu yolculuk sırasında sevgili yeğeninden ayrı kalacak olması onu çok üzüyordu. O'nu yanında götürse başına bir iş gelir diye endişe ediyordu. Ancak bir gün Efendiler Efendisi, yol hazırlıklarını tamamlayan amcasının yanına gelerek:

– Ey amca! Beni burada kime bırakıyorsun? Hâlbuki benim ne anem var ne de babam, diyerek ağlamaya başladı.

Yeğeninin gözyaşlarına eşlik eden amca bu manzaraya dayanamayarak:

– Peki, Muhammed'im. Sen de benimle geliyorsun. Artık ağlama olur mu, dedi.

Çok geçmeden yola çıkıldı. Nihayet kervan Busra denen yerde mola verdi. Bursa, Şam'a çok yakın bir yerdi. Bu kervanı uzaktan izleyen Bahira isimli bir rahip vardı. Bahira, bu yörenin ileri gelen din âlimlerindendi. Kutsal kitapları çok iyi biliyordu.

RAHİP BAHİRA'NIN GÖRDÜKLERİ

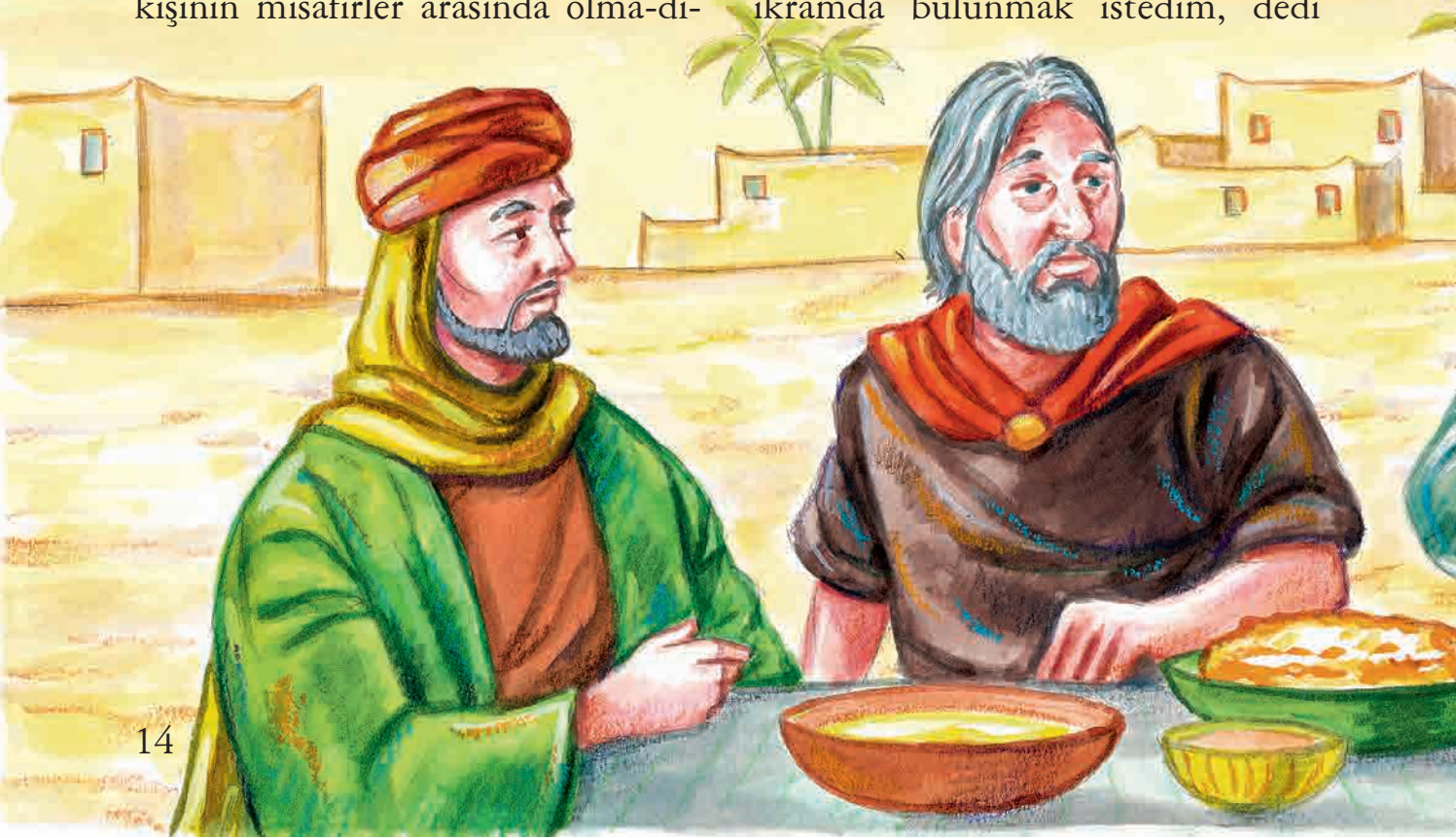
Rahip Bahira, kabilede o ana kadar hiç görmediği bazı garipliklere şahit olmuştu. Manastırın penceresinden oraya gelen kfileyi izlerken bir bulutun sürekli onları takip ettiğini görmüştü. Bu kabilede çok farklı biri olmalıydı.

Bunun üzerine Busra'ya gelen kervanın tamamını ziyafete çağırdı. Onlara bol ikramda bulundu ve insanlarla güzel sohbetler etti. Ama gözleri birini arar gibiydi. Aradığı kişinin misafirler arasında olma-dı-

ğını düşünüyordu. Bu arada Ku-reyşliler bu ziyafetin sebebini anlamaya çalışıyorlardı. Çünkü buradan kervanlarıyla sürekli geçiyorlardı. Ama daha önce kendilerine böyle ziyafet çekilmemişti. Sonunda içlerinden biri şöyle dedi:

– Ey Bahira! Bu ziyafetin bir sebebi mi var? Biz buradan sürekli geçerdik, ama böyle ziyafet görmezdik.

– Hayır, hiçbir sebebi yok. Sizler benim misafirimsiniz. Misafirlerime ikramda bulunmak istedim, dedi

Bahira.

– Öyleyse sağ ol. Sen gerçekten çok cömert bir insansın.

– Bu ikramdan bütün kafilenin istifade etmesini istiyorum. Yaşlı genç, köle efendi herkes burada değil mi?

– Evet, herkes burada. Mallarımızın başında bıraktığımız bir çocuk hariç. İçimizde en küçük o olduğu için O'nu nöbetçi bıraktık.

– Rica etsem O'nu da çağırır mısınız?

– Elbette, diyerek İnsanlığın Efendisini sofraya çağırdılar.

Bahira, Peygamber Efendimizi görünce âdeta çarpılmış gibi oldu. Nur yüzüne bakmaya kıyamıyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir insan görmemişti. Yemeğin sonuna kadar O'nu seyretti. Oturuşu, yemek yemesi, konuşması, bakışları çok farklıydı. Bu gözlemlerinden sonra Bahira, Ebu Talib'in yanına geldi.

– Şu çocuk senin neyin olur, diye sordu.

Ebu Talib:

– Oğlumdur, dedi.

– Hayır, o senin oğlun olamaz. Onun babasının vefat etmiş olması gerekir.

– Evet, doğru söyledin. O, benim oğlum değil. Öz yeğenim olur.

– Peki, babasına ne oldu?

– O, çocuğu doğmadan önce vefat etti.

– Doğru söyledin. Bu çocuk ileride son peygamber olarak ortaya çıkacaktır. Sen şimdi geldiğin yere geri dön. Eğer benim fark ettiğim şeyleri Yahudiler de fark ederlerse O'na zarar verebilirler.

– Peki, bütün bunları sen nereden biliyorsun?

– Bizim kitaplarımızda O'nun özellikleri aynen yazılı. Sırtındaki peygamberlik mührünü ben gözlerimle gördüm. Bir de yol boyunca bir bulutun sizi gölgelediğini izledim. O bulut siz buraya gelince kervanın bulunduğu yeri gölgelemeye devam ediyordu.

Bahira'nın bu sözlerinin ardından Ebu Talib mallarını orada sattı. Kutlu yeğeniyle Mekke'ye geri döndüler.

Efendimiz Şam'a ikinci yolculu-

ğunu yirmi beş yaşında yapacaktı. Aradan geçen zamanda herkes O'nu doğru sözlülüğü ve dürüstlüğü ile tanıdı. Mekkeliler kendi aralarında O'na, "En güvenilenimiz" anlamında "Muhammed-ül Emin!" diyorlardı. O, asla putlara bir ilgi göstermedi. Tersine onlardan çok nefret etti. O'nun çok sağlam bir Allah inancı vardı. O devirde hem genç olup hem bu kadar yüksek ahlâklı kimse yoktu.

ŞAM'A İKİNCİ YOLCULUK

O günlerde zengin bir kadın olan Hatice'nin kervanının Şam'a gideceği duyulmuştu. Yüksek âhlaklı ve asil bir hanım olan Hatice, kervana güvenilir birinin başkanlık etmesini istiyordu. Bu işe en lââyık kişinin Muhammedü'l Emin olduğunu düşündü. O'nun Mekke'deki en dürüst ve

ahlâklı insan olduğunu biliyordu. Sultanlar Sultanı Efendimizden kervanına başkanlık etmesini istedi.

Kâinatın Sultanı kendisine yapılan teklifi kabul etti. Elde edeceği gelirle amcasının geçim sıkıntısını hafifletmek istiyordu. O yörenin en güvenilir insanıyla kervanını Şam'a

gönderecek olan Hatice de son derece mutluydu. Mallarının sağ salim götürölüp satılacağından zerre kadar şüphesi yoktu. Bu arada Meyse-re adlı kölesini Peygamber Efendimizin hizmetine verdi. Ona:

– Muhammed'in sözünden asla çıkma. Ne derse derhâl yerine getir. O'nunla ilgili ne gözlersen dönünce bana anlatacaksın, dedi.

Nihayet yola çıkılmış ve üç aylık bir yolculuktan sonra Busra'ya varıl-

mıştı. Rahip Bahira bu süre içinde vefat etmişti. Şimdi onun yerine manastıra Rahip Nastura bakıyordu. Nastura o gün manastırın penceresinden gelen kervanı izliyordu. Çevredeki zeytin ağaçlarından birinin gölgesine oturan şahıs dikkatini çekti. Bu ağaç çok yaşlı bir ağaçtı ve gölgesinde sadece peygamberlerin dinlendiği söylenirdi. Nastura, daha önceden tanıdığı Meysere'yi yanına çağırırdı ve:

– Şu zeytin ağacının altında oturan zat kimdir, diye sordu.

– O, Mekke halkından, Kureys'ten biridir.

Bir süre derin düşüncelere dalan Rahip Nastura sordu:

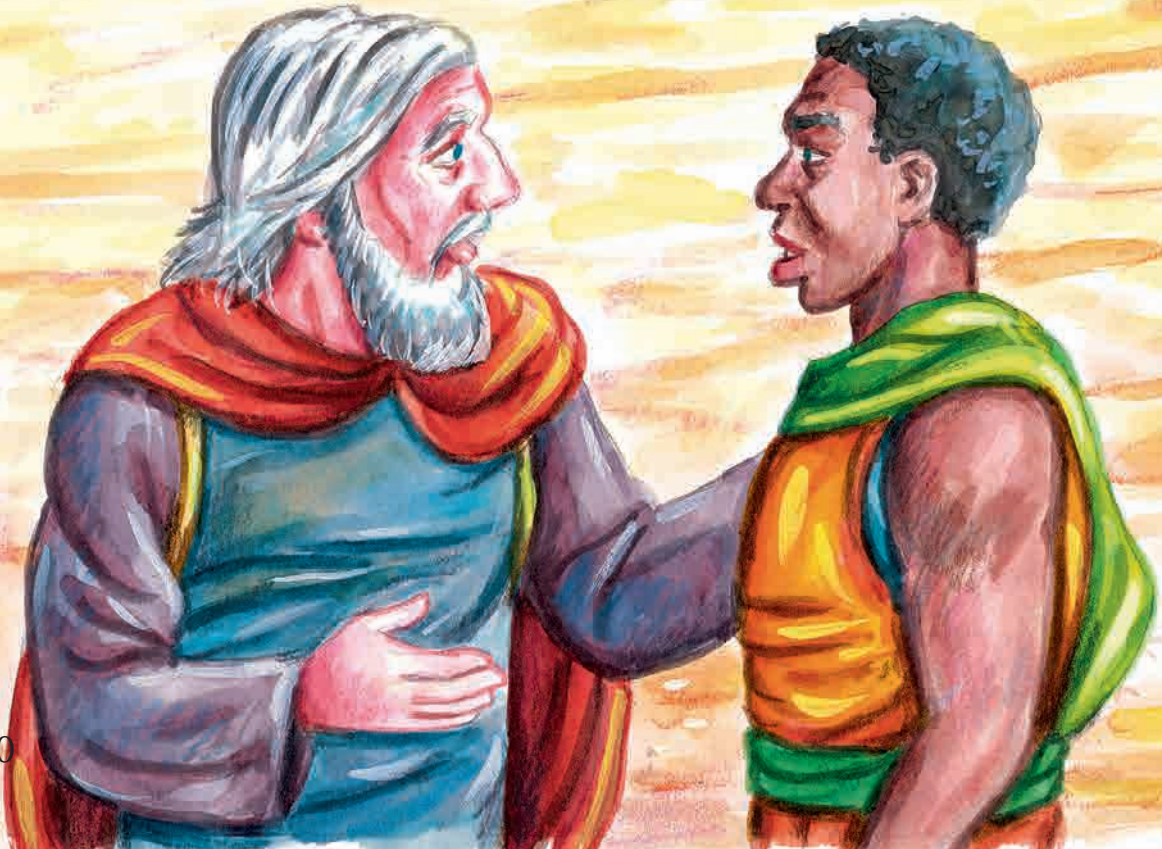
– O ağacın altına bu zamana kadar peygamberlerden başkası oturmamıştır. Onun gözünde hafif bir kırmızılık var mı?

– Evet, var.

– O zaman şu sözlerimi iyi dinle. O şahıs peygamberdir. Hem de peygamberlerin sonuncusudur.

Bu konuşma Meysere'yi çok heyecanlandırdı. Artık yerinde duramaz hâle geldi. Gözünü bir an olsun Kâinatın Efendisinden ayırmıyordu. Mekke'ye döndüğünde Hazreti Hattice'ye anlatacağı çok şey vardı.

Alışveriş bitince kervan, Mekke'ye dönmek üzere yola koyuldu.

Çok kârlı bir ticaret yapılmıştı. Bu ticaretten bu kadar kazanç elde edileceğini Hazreti Hatice bile tahmin etmiyordu. Busra'dan çıkarken bulut şeklindeki iki melek, Kâinatın Sultanı Peygamber Efendimizi gölgeliyordu. Meysere, gözlerini tekrar tekrar ovuşturarak baktı. Evet, yanlış görmüyordu. İki tane melek El Emin'i gölgeliyordu.

Bu durum, kızgın çöllerde devam eden yolculuk boyu sürdü. Meysere gördüklerini, yaşadıklarını efendisi Hatice'ye anlatmak için sabırsızlanıyordu. Nihayet kervan Mekke'ye yaklaşmıştı. İnsanlar yüksek yerlere çıkarak kervanı beklemeye başladılar. Hatice de evinde kervanın yolunu gözlüyordu. Efendimizi gölgeleyen melekleri o da görmüş ve yanındaki kadınlara:

– Bakın, bakın! İki tane melek Muhammed'i gölgeliyor, demişti.

Kervanı, satın alınan mallarıyla birlikte Hatice'ye teslim eden Peygamber Efendimiz onun çok para kazanmasına vesile olmuştu. Efendiler Efendisi evinden ayrıldıktan son-

ra Hatice derhâl Meysere'yi yanına çağırır:

– Neler gördün, neler yaşadın? Anlat, dedi.

O da yolculuğun başından itibaren şahit olduklarını teker teker anlatmaya başladı. Rahip Nastura'nın sözlerini eksiksiz aktardı. Meleklerin, Peygamber Efendimizi gölgelediğine şahit olduğunu söyledi.

Bu anlatılanlar Hatice'yi çok etkilemişti. Hemen bir Hıristiyan âlimi olan amcasının oğlu Varaka Bin Nevfel'in yanına gitti. Duyduklarını

ona aktardı. Varaka, iyi bir âlimdi. Hatice'ye:

– Bu söylediklerin doğru ise Muhammed bir peygamberdir. Ben de bu zamanlarda bir peygamberin geleceğini kitaplarımızda okuyordum. İşte şimdi tam o zamandır, dedi.

Bu sözlerden sonra Hatice'nin, Efendimize ilgisi iyice arttı. Son peygamber olduğu müjdelenen bu kutlu insana daha yakın olabilmeyi çok istiyordu.

PEYGAMBERİMİZİN EVLİLİĞİ

Hazreti Hatice, Peygamberimizle ilgili birçok güzelliğe şahit olmuştu. Kervanına Efendimizi başkan yaparak O'nu yakından tanıma fırsatı bulmuştu. O'nunla ilgili verilen müjdeyi de biliyordu. O'na yakın olmanın ancak evlilikle mümkün olacağını düşündü. Bütün bunlardan dolayı çok dürüst ve yüksek ahlâklı biri olan Peygamberler Sultanıyla evlenmek istedi. Sonra da bu isteğini en yakın arkadaşı Nefise'ye açtı. Onun Muhammed-ül Emin'le bu işi görüşmesini istedi.

Nefise, Hatice'nin bu teklifiyle Efendimizin yanına gelerek:

– Ey Muhammed! Sen neden evlenmiyorsun, diye sordu.

– Elimde evlenecek kadar para yok, diye cevapladı Peygamber Efendimiz bu soruyu.

Sonra aralarında şöyle bir konuşma geçti:

– Eğer para temin edilse ve sana zengin, güzel ve de şerefli biri teklif edilse kabul eder misin?

– Kimdir bu?

– Huveylid'in kızı Hatice.

– Ama bu nasıl olabilir?

– Orasını bana bırak.

– Öyleyse ben de senin dediğini yaparım.

Dul bir kadın olan Hazreti Hatice çok zengindi. Dul kaldığı zamandan bu yana kendisine zengin, şerefli birçok insan evlilik teklif etmiş, ama o hiçbirini kabul etmemişti. Çevresindeki insanlar onun artık evlenmeyeceğini düşünüyordu.

Nefise, Efendimizin bu evliliğe sıcak baktığını Hazreti Hatice'ye gecikmeden ilettili. Bu haber karşısında Hazreti Hatice çok sevinmişti. Daha sonra Peygamberimize, "Sen benim akrabam ve doğru sözlü, güzel huylu biri olduğun için seninle evlenmeyi arzu ettim." diye haber gönderdi. İleride peygamber olacağını düşündüğü Sevgili Peygamberimize eş olmayı çok istiyordu. O'na hizmet etmek, O'nun davasına yardım etmek, O'nu hep desteklemek için O'nun yanında olmalıydı.

Bu güzel haberi Sevgili Peygam-

berimiz de yanına giderek amcasına söyledi. O sırada evinde olan Ebu Talib bu habere çok sevindi.

Vakit kaybetmeden aile büyükelilerinden Hazreti Hatice istendi. Bu istek olumlu karşılandı ve Peygamber

Efendimizle Hazreti Hatice kısa bir süre sonra evlendiler. Evlendiği sırada Kâinatın Efendisi yirmi beş, Hazreti Hatice ise kırk yaşındaydı.

Hazreti Hatice yaşça Efendimizden daha büyüktü. Fakat bir kere bile O'nu incitecek bir söz söylemedi. O'na saygıda en ufak bir kusur işlemedi. O, Efendimizi çok sevmiş; Efendiler Efendisi de onu çok sevmişti. Peygamberimizin sekiz çocuğundan yedisi, bu kutlu evlilikten olacaktı.

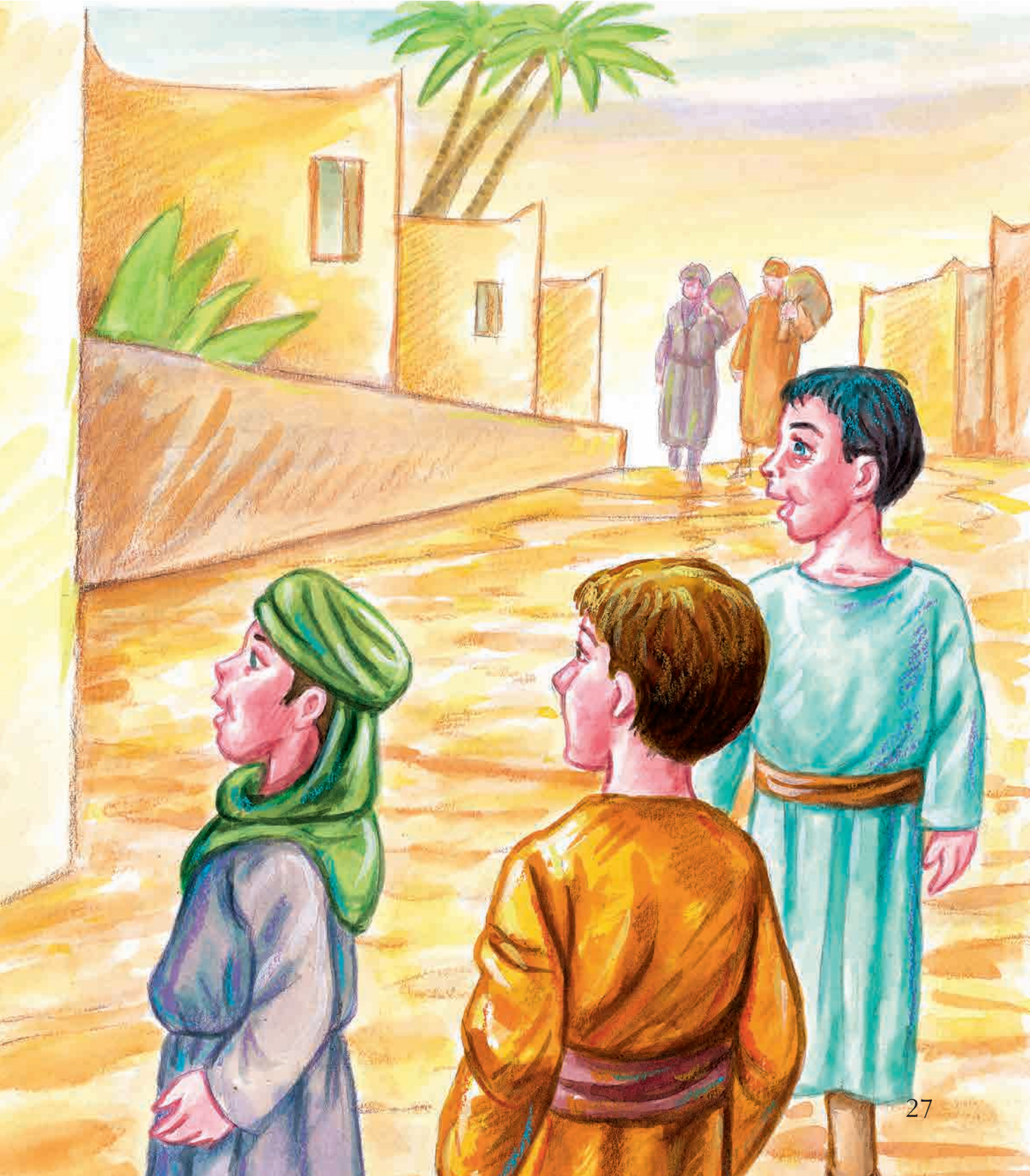

HAZRETİ ALİ PEYGAMBERİMİZİN YANINDA

Yıllar çabuk ilerliyordu. Efendimizin amcası Ebu Talib'in fakirliği ise artarak devam ediyordu. Amcasını çok seven Peygamberimiz, onlara her zaman yardımda bulunuyordu. Gönderdiği yardımlar da Ebu

Talib ve çocuklarını oldukça mutlu ediyordu. Sevgili Peygamberimiz, Ebu Talib'e yine bir yardım düşüncesiyle diğer amcası Abbas'la görüştü. Ona:

– Amcam ve kardeşin Ebu Talib'in geçim sıkıntısı çektiğini biliyorsun. Senin ve benim durumum ondan çok iyi. Gel, biz seninle onun çocuklarından bazılarını yanımıza alalım, ne dersin?

– İyi olur. Ben de senin dediğine uyarım, dedi Hazreti Abbas.

Bu konuşmanın ardından Peygamber Efendimiz, amcası Abbas'la diğer amcası Ebu Talib'in yanına gitti. Hazreti Abbas oraya gelme niyetini açıklarken Ebu Talib de çocuklarına bakıyordu.

Peygamberimiz, o zaman henüz çocuk olan Hazreti Ali'nin kendisiyle kalmasını istedi. Ebu Talib bu teklifi sevinerek kabul etti. Hazreti Abbas da Hazreti Ali'nin ağabeyi Hazreti Cafer'i yanına aldı. Bu olay olduğu sırada Efendimiz otuz altı yaşına gelmiş bulunuyordu. Hazreti Ali, böylece daha çocuk yaştan itibaren Sevgili peygamberimizle birlikte yaşama şerefine ulaşmış oluyordu.

Devam eden hayat içerisinde Efendimizi rahatsız eden çok şeyler vardı. Ahlâksızlık iyice artmıştı. İç-

ki, kumar ve faiz sıradan şeyler olmuştu. Toplumda kadınların hiçbir değeri yoktu. Pazarda herhangi bir mal gibi parayla alınıp satılıyorlardı. Kız çocukları hor görülüyor, hatta canlı canlı toprağa gömülüyordu.

Doğduklarında aralarında hiçbir fark olmayan insanlar hür, köle, asil gibi sınıflara ayrılmıştı. Hakkı yenmeyen kimse yoktu. Çok basit şeylerden savaşlar çıkıyor, bir sürü insan ölüyordu. Çarşıdaki insanların çoğu sahtekârdı. Yalan konuşmayan insanların sayısı oldukça azdı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi insanlar bir de kendi elleriyle yaptıkları putlara tapıyorlardı.

Bütün bunlar, Efendiler Efendisini çok üzüyordu. Sürekli insanları bu rezilliklerden kurtarma adına çözümler düşünüyordu. Bir gün böyle insanların kurtuluşunun nasıl olacağını düşünürken bir ses duydu. Ses: "Ya Muhammed!" dedi.

Sesin nereden geldiği, kimin seslendiği belli olmuyordu. Bu sesi

Efendiler Efendisi farklı zamanlarda tekrar tekrar duydu. Bazen de kendisine parlayıp görünen bir ışık oluyordu. Bu hâl, aralıklı bir şekilde tam bir yıl devam etti.

Bu arada Kâinatın Sultanı otuz dokuz yaşına gelmişti

SÖZLÜK

âlim: Çok bilgili, bilim adamı.

ata: Büyükler, geçmişte yaşamış ve günümüze söz ve davranışlarıyla örnek olmuş kişiler.

azık: Yolculuk sırasında acıkınca yemek için kişinin yanına aldığı yiyecekler.

boykot: Bir toplumla veya kişiyle alışverişi kesme.

Burak: Peygamber Efendimizin Miraç'a çıktığı gün O'nu Mekke'den Kudüs'e götüren ve katıra benzeyen bir binek.

cahil: Bilgisi olmayan, bir şey bilmeyen.

Cebrail: Dört büyük melekten olup, Allah'tan aldığı emir ve âyetleri peygamberlere getirmekle görevli melek.

cesaret: Yiğitlik, atılganlık.

dehşet: Yaşanan bir olay yada duyulan bir haber karşısında büyük korkuya kapılmak.

dil uzatmak: Lâf söylemek, eleştirmek.

emanet: Başkasına ait bir malı veya sırrı koruma, saklama.

endişe: Korku, üzüntü.

evren: Kâinat.

eziyet: Aşırı güçlük ve sıkıntı.

gaye: Amaç, hedef.

hakaret: Aşağılayıcı söz söyleme ve davranışta bulunma.

halife: Peygamberimizden sonra O'nun yerine geçen büyük insanlar.

hararet: Heyecanlı, sıcak.

hayret: Görenlere veya duyanlara şaşkınlık veren durum ya da söz.

hicret: Bir yerden başka bir yere göç etme.

ibadet: Yüce Allah'a yakın olmak için yapılan maddî manevî her şey.

ihsan: İyilik, yardım.

ilâhî: Allah'ı övmek ve O'na dua etmek için yazılıp makamı okunan şiirler.

İncil: Hazreti İsa'ya inen, Hıristiyanların kutsal kitabı.

insafsız: Hiç acıması ve merhameti olmayan, zalim.

İslâm: Müslümanlık dininin adı.
işkence: Söz ya da davranışla karşı-sındakine eziyet etme.
kabile: Aynı soydan gelen insanların oluşturduğu topluluk.
kafile: Bir yere, bir işe birlikte giden ekip.
karşılama: Bir makam sahibini, onun büyüklüğüne yakışır şekilde tören yaparak kabul etme.
kavim: Bir insan ırkı içinde aralarında dil, kültür, gelenek birliği olan büyük grup.
kerem: İyilik, yardım.
kervan: Bir yerden bir yere yük ve yolcu taşıyan, daha çok develerden oluşan hayvan katarı.
kuşanmak: İtinâlı bir şekilde giyinmek.
lânet: Allah'ın sevgi ve ilgisinden mahrum kalma.
Miraç: Peygamber Efendimizin göğ-e, Yüce Allah'ın katına yükselmesi mucizesi.
muştı: Müjde, iyi haber.
müşrik: Allah'a inanan ama, aynı zamanda puta tapan sapık insan.

peygamber: Yüce Allah'ın dinini anlatmakla görevli, Allah'ın seçtiği yüksek ahlâklı kişiler.
pıhtı: Sıvı bir maddenin hafif katı hâle gelmesi.
put: Kendisine bir ilâhmış gibi ibadet edilen cisim.
rahip: Hristiyan din adamı.
reis: Başkan, bir grubun ileri geleni.
rekât: Namazdaki bölümlerden her biri.
salâvat: Peygamberimizin adı anıldığında O'na yapılan dua.
seher: Günün doğmaya başlaması.
serseri: Boş gezen ve etrafını söz ve davranışlarıyla rahatsız eden kişi.
servet: Mal, mülk, para.
suikast: Bir kişiyi öldürmeye çalışma.
sûre: Kur'ân'daki yüz on dört bölümden her biri.
şair: Şiir yazan ve söyleyen kişi.
tavaf: Kâbe'nin etrafında belli bir düzene göre dönme.
tedirgin: Huzursuz, endişeli.
tellâl: Bir haberi yada olayı duyurmak için davul vb. bir alet eşliğinde bağırarak haber veren kişi.

tereddüt: Kararsızlık, duraksama.

Tevrat: Yahudilerin kutsal kitabı.

tüccar: Ticaretle uğraşan, mal alıp satan kişi.

ümmet: Bir peygambere inananların tamamı.

ürpermek: Tüyleri dikenleşerek kabarmak.

vahiy: Yüce Allah'ın melekler vasıtasıyla peygamberlerine gönderdiği emirler, âyetler, haberler.

valide: Anne.